

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **D. R., nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000**, zast Mgr. Janem URBANEM, advokátem AK Hradec Králové, Pražské Předměstí, Haškova 1714/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, čj. OAM-281/LE-BE02-LE22-2014, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádý z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 6. 5. 2015 vydal správní orgán rozhodnutí, kterým neudělil žadateli mezinárodní ochranu, přitom odkázal na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V blanketní žalobě žalobce namítal porušení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, zejména nesprávně a nedostatečně zjištěný stav věci, s tím, že žalobce splňuje podmínky ust. § 12, § 14 a 14a) zákona o azylu. Soudem ustanovený právní zástupce posléze k výzvě soudu doplnil žalobu, uvedl, že žalovaný pochybil ve věci žalobce zejména tím, že se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi, které žalobce sdělil v rámci pohovoru, tedy s hrozbou vážné újmy v případě jeho návratu do země původu. Tuto spatřoval v neznalosti místních poměrů v důsledku dlouhodobého pobytu mimo Ukrajinu, zem původu opustil již v r. 2002 a následně

tam pobýval jen krátce. Mohl by se ocitnout zcela bez prostředků a neschopen obstarat své základní potřeby. V zemi původu nemá žalobce blízkou osobu, na kterou by se mohl obrátit o pomoc, neboť zdravotní stav matky je špatný. Naopak po celou dobu zdejšího pobytu si žalobce budoval vazby, nejen pracovní, ale prakticky velmi blízké, s těmito osobami žalobce tráví veškerý soukromý sociální život. Je přesvědčen, že tato skutečnost měla být zohledněna v rámci úvahy o § 14 zákona o azylu. Za pochybení pak žalobce považuje absenci druhého pohovoru, o který žádal dne 2. 4. 2015, s ohledem na svůj zdravotní stav. Žalovaný si opatřil pouze stanovisko R. z 8. 1. 2015, které hodnotí zdravotní stav žalobce před a po epizodě záchvatu s ohledem na způsobilost žalobce k návratu do země původu, avšak bez specializovaného vyšetření z daného oboru. Takové stanovisko žalobce nepovažuje za dostatečný podklad. Správní orgán přitom dostatečně neodůvodnil odmítnutí takového důkazu. Žalobce dále poukazuje na str. 2 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl výčet podkladů, které si opatřil v průběhu správního řízení, z nichž informace, obsažené v databance ČTK nemůže považovat pro jejich obecné zaměření za způsobilý podklad pro posouzení žalobcem uváděných důvodů. MZV ČR je ústředním orgánem státní správy státu, jako žalovaný, informace tohoto zdroje rovněž nejsou dle žalobce dostatečné pro posouzení jeho věci. Další podklady považuje za tendenční a neobjektivní, zejména s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině a zájmy subjektů, které informace zpracovaly, na ukrajinské otázce. Neaktuálnost podkladů měla jistě za následek zkreslené hodnocení situace ze strany rozhodujícího orgánu. Žalovaný dále pochybil, pokud se řádně nevypořádal s otázkou životní situace odvedenců, mezi něž by byl žalobce po návratu zařazen a kteří musí vykonávat vojenskou službu v oblastech bojů s proruskými separatisty. Žalovaný uvádí v rozhodnutí, že sama branná povinnost není azylově relevantním důvodem, k situaci branců v oblastech bojů se však vůbec nevyjadřuje, ač život uvedených osob je v důsledku zoufalého nedostatku základních zásob, jídla a léků ohrožen. Žalobce je přesvědčen, že splňuje minimálně podmínky ust. § 14 a 14a) zákona o azylu, navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 7. 9. 2015 plyne, že námitky žalobce nemůže akceptovat, neboť namítané vady řízení nejsou upřesněny, resp. není jasné, jaké konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí chyběly, tento názor opírá žalovaný o rozhodnutí NSS ze dne 21. 9. 2006, čj. Azs 221/2005. Žalobce žádal dle vlastních slov o mezinárodní ochranu z důvodu odmítání nástupu do armády v zemi původu s tím, že chce v ČR získat stálou práci. Takové důvody však pod definiční znaky dané zákonem o azylu podřadit nelze a nelze je hodnotit jako azylově relevantní. Žalobce si opakovaně změnil a uváděl falešné jméno, a to z důvodu správního vyhoštění nejen z ČR, ale i z Itálie, od ledna 2014 pobýval vědomě v ČR nelegálně na různých místech u kamarádů, do společnosti se neintegroval. Nedůvěryhodné je i jeho tvrzení o vážnosti zdravotního stavu, na základě odborného vyšetření a vyjádření lékaře jeho zdravotní stav nevyžaduje specializovanou či v zemi původu nedostupnou odbornou péči. K námitce žalobce o nebezpečí vzniku vážné újmy žalovaný uvedl, že vznik této je v režimu doplňkové ochrany vázán na dvě kumulativní podmínky, a to ...“být vystaven trestu smrti nebo být podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, jakož i vážného ohrožení života nebo tělesné integrity“ a na podmínku posouzení míry a intenzity porušování lidských práv. Žalovaný vycházel při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině z průběžně aktualizovaných a objektivně relevantních informací, své důkazní břemeno řádně unesl, tvrzení žalobce tak není

na místě. Správní orgán odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 2 Azs 48/2007 a ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008, která z hlediska standardu důkazního břemene akceptují test přiměřené pravděpodobnosti pro zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování a test reálného nebezpečí pro zkoumání důvodnosti obav, že cizinec utrpí vážnou újmu pro zkoumání souladu se zásadou non-refoulement v čl. 3 EÚLP. K obavám žalobce z nástupu k výkonu vojenské služby pak plyne z rozsudků českých soudů závěr, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří ke zcela legitimním státoobčanským povinnostem. Na Ukrajině neprobíhá ozbrojený konflikt takového charakteru, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobci za hrozbu vzniku vážné újmy žalobci – např. rozhodnutí KS v Praze ze dne 5. 10. 2004, čj. 46 Az 1067/2002. Pokud pak žalobce namítal možné udělení humanitárního azylu, žalovaný rozhoduje na základě správního uvážení, u žalobce neshledal ani vysoký věk, ani závažné onemocnění, problémy s obživou či možností seberealizace nejsou důvody, hodné zvláštního zřetele v souvislosti s § 14 zákona o azylu. Žalobci nehrozí v zemi původu žádná azylově relevantní vážná újma, země původu je hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před případnou vážnou újmou, žalobce má k takové přístup a může případně vyhledat i ochranu v jiné části země. Žalovaný dále připomíná, že v řízení ve věci žalobce nedošlo k žádným procesním pochybením, byl řádně zjištěn skutečný stav věci, je proto navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 25. 4. 2016 žalobce uvedl, že se od doby žaloby příliš skutečností nezměnilo, má problémy s levým okem, zřejmě jako následek epizod záchvatů, sice vidí, ale nějak se mu před okem míhá, chodí s tím k lékaři. Tyto problémy váže k napadení policií při zadržení, dostává i prášky na ledviny, stále ho bolí. Zástupce žalobce v závěrečném návrhu sdělil, že rozhodnutí žalovaného žalobce považuje za nezákonné, navrhuje jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalobce neúčtuje náklady řízení, náklady právního zastoupení zástupce žalobce vyčíslil samostatně dodatečně a byly přiznány samostatným usnesením ve věci. Pověřená pracovnice žalovaného správního orgánu považovala všechny námítky za dostatečně odůvodněné již z průběhu správního řízení, dle správního orgánu nedošlo k žádné nezákonnosti či nesprávnosti ve věci žalobce, žádný závažný zdravotní stav zjištěn nebyl, resp. natolik závažný, aby jej nebylo možné dořešit v jeho vlasti. To, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po vstupu na zdejší území, nenasvědčuje tomu, že by jím tvrzené obavy byly důvodné, žalovaný považuje žádost žalobce o mezinárodní ochranu za účelově podanou, z důvodu legalizace zdejšího pobytu. Je proto navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení žalovaný nežádá.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 12. 2014, uvedl, že je ukrajinské národnosti, státní příslušník Ukrajiny, svobodný, na Ukrajině žije jeho matka. K svému pobytu v posledních deseti letech uvedl, že od r. 2002 do r. 2004 žil v ČR, poté do r. 2008 střídavě pobýval na Ukrajině a v Polsku, v letech 2008 – 9 v Rusku, další rok na Ukrajině. Od července 2010 do r. 2013 žil v Itálii, v září až prosinci 2013 pobýval v Polsku a od ledna 2014 v České republice. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má SŠ vzdělání. Povoláním je řidič, na Ukrajině pracoval též jako pastevec, v Itálii v restauracích, v Polsku vykonával zahradnické práce a pomocné práce v kuchyni. Na Ukrajině vlastní dům a pozemek. V r. 2010 odjel do

výše uvedených zemí za prací. Obává se, že by musel jít do války. V rámci pohovoru, konaného dne 8. 1. 2015 žalobce uvedl, že dříve uváděl o své osobě jinou totožnost, a to P. B. a P. Ch. První totožnost přijal od spolupracovníka v Itálii, s nímž i bydlel, a to z důvodů, že mu byly ukradeny doklady, uvedl tedy policii jiné jméno. Druhou totožnost použil proto, že měl správní vyhoštění, aby se mohl vrátit z Ukrajiny, změnil si jméno na R. D. Do 13 let žil s rodiči, pak s dědou a babičkou, kteří mu odkázali dům. Po vojně pracoval jako prodavač v bazarech, jako řidič. Pak již jezdil za prací, dle víza do r. 2010, poté si vyřídil pas na jméno D. R., vyřídil si polské vízum a odjel do Itálie, kde žil 3 roky. V dubnu 2013 ho tam zadržela policie a byl vyhoštěn. Zůstal tam však až do září 2013, kdy odjel do Polska a následně do ČR. Je v kontaktu s rodinou, již 3x byl předvolán do armády, bydlel v Ivanofrankovské oblasti. Na Ukrajinu se žalobce vrátit nechce, od r. 2010 tam nebyl, vrátil by se, až skončí válka. Do ČR žalobce přicestoval za rodinou, byl tu již dříve, žil u kamarádů a pracoval v Kolíně jako zedník. Žil zde nelegálně, naposledy v Hradci Králové. Večer mu ukradli pas a ráno byl zadržen policií, nestihl si tak nic vyřídit. Chtěl by si zde vyřídit pojištění a lékaře, na Ukrajině je válka. Uvedl, že měl epi záchvat. Dne 16. 2. 2015 byl žalobce seznámen s podklady, uvedl, že je vše v pořádku. Dne 3. 4. 2015 žalobce sdělil správnímu orgánu, že by rád podstoupil pohovor za účelem sdělení dalších informací – utrpěl několik záchvatů epi a chtěl by být vyšetřen. Z průběhu správního spisu dále plyne, že žalovaný k informaci žalobce z provedeného pohovoru vyžádal od lékařky ZZC Bělá Jezová vyjádření k aktuálnímu zdravotnímu stavu žalobce, toto obdržel 8. 1. 2015 s tím, že dne 19. 12. 2014 byl žalobce ošetřen RZP a od té doby podobný problém nebyl. Dne 16. 2. 2015 žalobce žádné doplnění důkazů nenavrhoval.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že

pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Soud konstatuje po projednání a přezkoumání věci, že žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 6. 5. 2015 konstatoval, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je u žalobce snaha zůstat v ČR, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění a dále válka na Ukrajině a obava z povolání do armády. Dále pak žalovaný konstatoval, že žalobce neudával žádné politické aktivity a neuváděl, že by měl případně ve své vlasti před jejím opuštěním jakékoliv problémy. Na základě toho žalovaný usoudil a uzavřel, že žalobce tak nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, a to ani pod písm. a), ani pod písm. b) tohoto ustanovení. Soud se s uvedeným závěrem žalovaného na str. 3 rozhodnutí plně ztotožňuje, neboť z uvedených skutečností výše je naprosto patrné, že žalobce skutečně neuváděl nic, z čeho by bylo možno dospět k opačnému závěru. Soud má tak po provedeném řízení jednoznačně za prokázané, že žalobce podmínky ust. § 12 zákona o azylu nesplňuje. V dalším soud připomíná, že žalovaný se na str. 4 – 5 velmi podrobně zabýval situací na Ukrajině z pohledu případného výkonu vojenské služby, připomněl v tomto smyslu jak znění Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků, tak i rozsudek NSS v Brně ze dne 22. 12. 2004, s tím, že žalobcem uváděný důvod obav není a nemůže být v rozsahu mezinárodního práva azylově relevantní. Žalovaný se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval i aktuální situací na Ukrajině, vypsál, z jakých podkladů těžil a soud doplňuje, že tyto jsou součástí správního spisu a sám žalobce je při seznámení s nimi označil jako“ v pořádku“. Z uvedených informací pak správní orgán považoval oblast, z níž žalobce pochází, za klidnou a život či zdraví žalobce nijak neohrožující. Na str. 5 – 6 žalovaný podrobně zdůvodnil, proč nepřistoupil na provedení dalšího pohovoru ve

věci, když vyžádal již po prvním pohovoru lékařskou zprávu ošetřující lékařky, žalobce dále nepředložil žádné zprávy ani podklady a žalovaný považoval důkazní situaci ve věci za dostačující. Krajský soud po přezkoumání věci dospěl k přesvědčení, že žalovaný uvedeným postupem zásadněji nepochybil, svůj postup vysvětlil v rozhodnutí, což mu soud nevyčítá, neboť pokud žalobce skutečně trpěl dalšími záchvaty, měl dostatečný časový prostor, aby toto řádně doložil, a soud musí konstatovat, že žádný důkaz v tomto smyslu žalobce nepředložil ani soudu dosud, tedy z průběhu dalšího téměř ročního období, a to ani při jednání soudu, jehož se účastnil osobně. Ze známých skutečností je tak patrné, že žalobce netrpí žádnou závažnou nemocí, která by znemožňovala jeho návrat do vlasti, případně odůvodňovala udělení azylu z důvodů, hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu a soud tak přisvědčuje odůvodnění jeho neudělení, tak, jak žalovaný uvádí na str. 5 a 6, resp. soud neshledal žádnou vadu řízení v tomto smyslu, ani zneužití mezí správního uvážení, jak připomíná dosavadní judikatura NSS a krajských soudů.

Krajský soud dále připomíná, že žalobce se po uváděnou dobu posledních let ani v České republice, ani v dalších zemích EU nechoval v souladu se zákony, na území ČR, Itálie a Polska žil nelegálně, nerespektoval správní vyhoštění. O mezinárodní ochranu požádal poté, co byl kontrolován policejním orgánem, je tak z uvedených skutečností zcela patrné, že tak učinil pouze z důvodu legalizace zdejšího pobytu, což je však zcela v rozporu s účelem zákona o azylu a s jeho zásadním a hlavním cílem, tedy, ochránit žadatele před taxativně určeným nebezpečím pronásledování a hrozby vážné újmy v zemi původu. K žalobcem namítaným obavám z povolání do armády pak soud ve smyslu ust. § 12 písm. b) a § 14a) odst. 2 písm. c) zákona o azylu odkazuje i na novější judikaturu, hovořící o tom, že samotné odmítání nástupu vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, přičemž na Ukrajině nelze ani dříve, ani v době současné klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá – viz např. rozhodnutí NSS ze dne 4. 8. 2015, sp. zn. 6 Azs 113/2015 a další. Krajský soud je přesvědčen, že žalovaný správní orgán nepochybil ani při aplikaci jednotlivých zákonných ustanovení zákona o azylu na situaci žalobce, neučinil ani žádnou vadu provedeného správního řízení, soud tedy dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby a tuto jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval, zástupci žalobce byla odměna právního zastoupení řešena samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. dubna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v.r.
samosoudkyně